

Fungerende debatredaktør:
KLAUS WIVEL

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere og forkorte indsendte tekster. Kronik-forslag bør højst være på 9000 tegn inklusiv mellemrum (1350 ord). Øvrige debatindlæg bør være mellem 3000 og 6000 tegn og læserbreve på højst 2000 tegn. Weekendavisen påtager sig ikke ansvar for indsendte tekster. E-mail sendes til opinion@weekendavisen.dk.

Homoseksuelles ægteskab. Stop det grasserende rettighedstyranni.

Særbehandling

Af CLAUS THOMAS NIELSEN

Stauning præstegård
Stauningvej 56, 6900 Skjern

VI er så heldige her i Danmark, at vi lever i et land, hvor der fortsat er en høj grad af frihed. Der findes godt nok et utal af statsansatte smagsdommere, som gerne vil bestemme, hvorledes vi skal spise, hvordan vi opdrager vores børn, hvilke rusmidler vi skal bruge, hvordan vi forvalter vore kroppe og så videre. Men der er dog stadig en høj grad af frihed. Og denne frihed afspejler sig også i vores seksualvaner og vore samlivsformer.

I Danmark lever 2,4 millioner mennesker i et traditionelt indgået ægteskab, og de fleste øvrige vil senere indgå i et eller har været i et. Det er altså det normale og den kulturbærende ramme om kulturens fysiske reproduktion gennem børnefødsler og åndelig reproduktion gennem opdragelse. Derfor findes der lovgivning om ægteskabet.

Men derudover er der andre, som bruger deres frihed til at leve homoseksuelt, biseksuelt, cølibatært, i swingerfællesskaber, kollektivistisk, polygam og så videre. Ja, ifølge modebladene er det i den trendsættende elite for tiden især populært at leve biseksuelt i faste trekantede eller firkanterede konstellationer.

En enkelt af disse anderledes samlivsformer, nemlig den monogame homoseksualitet, har nu i tyve år fået en positiv særbehandling, nemlig en lov om registreret partnerskab, som giver dem samme skattemæssige og arvemæssige status som ægtefæller. Og nu er der så en ny lovgivning på vej, som skal fjerne også det sproglige skel, således at ægteskabslovgivningen gøres kønsneutral.

Og som det fremgår af Henrik Wivels lederartikel i *Weekendavisen* i sidste uge betragtes man allerede nu som et oldtidslevn, hvis man sætter spørgsmålstegn ved lovforslaget. Man må være homofob, forstenet, eller det der er værre.

Men hvorfor skal de monogame homoseksuelle have positiv særbehandling i forhold til alle mulige andre? Skal der tages yderligere særhensyn, er det mere relevant at se på for eksempel de langt flere mennesker, som lever i polygame familier.

I Danmark er der 3.200 registrerede partnerskaber, det vil sige, at en ud af hver 900 danskere lever i et sådant forhold. I Frankrig skønner regeringen, at de polygame muslimske familier omfatter 250.000 mænd, kvinder og børn, det vil sige en ud af hver 250 franske indbyggere. Det svarer til 22.000 danskere, og selvom vi halverer det et par gange til, er der stadig mange tilbage. De polygame familier har i modsætning til de homoseksuelle reelle problemer med den nuværende lovgivning. De lever på kanten af loven, ofte som ufrivillige sociale bedragerer, hvilket giver praktiske problemer for børnene og så videre.

Når vi ved ægteskab stoler på den 18-årige pige, som vil giftes med den døende 90-årige millionær, og når vi stoler på den 18-årige dreng, som vil i registreret parforhold med den 70-årige tidligere popstjerne, hvorfor kan vi så ikke også imødekomme den glade og forventningsfulde 25-årige kvinde, som siger, at hun kun kan realisere sig selv i en polygam familie?

Hvis lovgivningen skal være kønsneutral, hvorfor skal den så ikke også være antalsneutral? Der er jo tale om frie mennesker, som selv må træffe deres valg.

Ja, hvis der virkelig var tale om et ligestillings spørgsmål, ville det eneste rigtige være at afskaffe ægteskabslovgivningen helt og overlade det til borgerne selv at indgå de aftaler, de har lyst til. Da faderskabslovgivningen allerede er blevet gjort stort set uafhængig af ægteskabet, ville det kun kræve en mindre ændring af arveloven og af skatteloven.

Men hvorfor egentlig? Hvorfor dette grasserende rettighedstyranni, især til ære for de krænkede følelser? Hvorfor ikke bevare den norm, som har været med til at skabe verdenshistoriens frieste og mest tolerante samfund? Et samfund hvor enhver kan leve, som hun har lyst til.

Det giver i hvert fald ikke mening at skubbe de monogame homoseksuelle ind i normalitetskassen, medens alle mulige andre lades tilbage udenfor. Det er det modsatte af tolerance, og formentlig i virkeligheden udtryk for nutidens grasserende nyprimitisme, hvor man ikke ser andre alternativer end normalisering eller udstødelse.

Nedskæringer. Hospitalerne skal spare en milliard. Hvad med at man sparede et jagerfly i stedet?

Flyv hurtigere

Af TAGE VOSS

Læge og forfatter
Grønsundsvej 181
Sønder Kirkeby
4800 Nykøbing F

IFØLGE pressen skal hospitalerne nu spare en milliard kroner i 2010 ved at fyre personale i et i forvejen hårdt nedskåret budget.

Behandlingsstandarden skal opretholdes ved at de tilbageværende løber lidt hurtigere. Samtidig meddeles det, at nationen har bestilt ti nye kampfly.

Hvis man nu som knæfald for demokratiet (ligesom den nationalt vigtige afstemning om kongehusets arvefølge), lod det gå til folkets beslutning, om man kunne spare et enkelt kampfly og nøjes med ni, kunne vi dermed opnå en stadig fungerende hospitalstjeneste.

Det kaldes politisk prioritering. En sådan synes aldrig at finde sted.

Skulle man behøve yderligere besparelser, kunne man prøve at nedskære antallet af politikere. Ingen ville lide afsavn ved det, hvis 10 procent af politikerne blev fyret.

Konsekvensen af en sådan nedskæring kunne kompenseres ved at politikerne koncentrerer sig om nødvendige sager og ikke spildte tid med love og lommeknive.

Og de resterende ni kampfly ville sikkert kunne klare opgaverne ved at flyve lidt hurtigere.

Afstumpet lærer

Mikael Halskov
Nyvangsvej 29, 1. tv,
5000 Odense C

ANE Kirkensgaards tryllebindende debatindlæg i *Weekendavisen* i sidste uge om lærerne i den danske folkeskole har givet mig kolde fødder. Med hendes store indsigt i lærer(u)gerningen er der her tale om en kapacitet, jeg gerne ville have mødt, inden jeg tilmeldte mig læreruddannelsen. Så kunne jeg have valgt anderledes.

Her har jeg – og antageligvis mange medstudierende – gennem snart fire år på uddannelsen troet, at et begreb som holisme betyder, at man som lærer bliver nødt til at danne sig et helhedsindtryk af den enkelte elev for at kunne hjælpe og vejlede mest optimalt. Ligeledes har jeg fået den – åbenbart misvisende – opfattelse, at tankegangen om skolens fokus på elevens faglige og personlige dannelse er en politisk beslutning med bred opbakning, der i mange år har været selve formålet med folkeskolen.

Nu viser det sig, at alt dette er et skalkeskjul for, at læreren – som den besiddende og manipulerende person, han eller hun uden tvivl er – kan få så meget magt over den enkelte elev som muligt. Det har de helt glemt at fortælle mig, og det kom som et lyn fra en klar himmel. Efter at den værste forførelse nu har lagt sig, har jeg dog vendt vrede til jubel. Det er nemlig lykkedes Ane Kirkensgaard at gennemskue dette magtfulde og forløjede system og udstille lærernes afstumpethed. Man takker.

Selvom det nu selvsagt bliver svært, tror jeg nu alligevel, at jeg vælger at færdiggøre min uddannelse, da der kun er få måneder tilbage. Herefter kan jeg altid fra vælge selve jobbet og i stedet blive ledig. Det er tilsyneladende i denne (st)tilstand, at man kan opnå den største indsigt – også i forhold, som man grundlæggende ikke har den store viden om.

Spørg fader

Finn Boserup, sygeplejerske
Digesvalevej 14
9230 Svenstrup

I portrænterviewet af Tøger Seidenfaden i sidste uges *Weekendavisen* giver han udtryk for, at han ikke har forandret sig, men det har samfundet til gengæld.

På et meget afgørende punkt må man give ham ret: de sidste fyrrårs års danske udlændingedebat har haft ulideligt svært ved at skelne mellem fremmedhad og skepsis overfor islam. Den tradition gør Seidenfaden, hvad han kan for at fastholde, når han i interviewet slår fast, at ifølge hans virkelighedsopfattelse regerer Danmark af Europas mest fremmedfjendske politiske flertal.

Måske burde han have spurgt sin fader, Erik Seidenfaden, om han blev modstandsmand, fordi han hadede tyskere og dermed var fremmedfjendsk, eller om hans deltagelse i modstandskampen bundede i en politisk stillingtagen til den nazistiske ideologi? Sønnen opfatter næppe sin fader som fremmedfjendsk, fordi han ville smide tyskerne på porten.

I denne forveksling af to så forskellige begreber som fremmedhad og ideologi/religionskritik ligger også nøglen til Tøger Seidenfadens (fej)tolkning af *Jyllands-Postens* kulturredaktør Flemming Roses initiativ med at bringe de 12 Muhammed-tegninger. Rose ville i 2005 netop ændre debatten, så kritikken af visse indvandreres fremherskende ideologi (islam) blev håndteret uafhængigt af det forhold, at ideologien hovedsageligt bliver dyrket af indvandrere. Men den diskursændring var *Politikens* chefredaktør tydeligvis ikke parat til at kapere. Derfor er han i dag den samme, mens samfundet forandrer sig omkring ham.

Garderobefejl

Jakob v. H. Holtermann
Postdoc, ph.d.
J.E. Ohlsens Gade 11, 2.tv,
2100 København Ø

I postyret omkring *Politikens* nylige undskyldning for genoptrykningen af Kurt Westergaards tegning synes chefredaktionens brug af en nyklassisk retorisk figur at have undflyet de fleste kommentatorers opmærksomhed. Et ordbogsopslag belyser sagen: **wardrobe malfunction**: (eng.: garderobe-funktionsfejl) ansvarsforflygtigelse ved undskyldning eller beklagelse af handling kombineret med forvansket gen-

BREVE

ILLUSTRATION: CHARLOTTE PARDI

Fyrtårn og fyrtårn

Af LARS NIELSEN

Kastanievej 17
Dronninglund

WEEKENDAVISEN indeholdt 5. marts en artikel om Tøger Seidenfaden, hvor han beskrives som et intellektuelt fyrtårn i den danske debat.

Jeg vil derfor erindre om, at denne avis engang havde en chefredaktør, der hed Jørgen Schlemann. Dengang var der en fri og levende debat, som aldrig før eller siden set i *Weekendavisen*.

Det er den eneste gang, jeg kan huske, at jeg er startet med at læse lederen for at se, hvem han ville fornærme i denne uge. Grove fornærmelige ledere, der trampede på læsernes ømmeste følelser.

Aldrig vil jeg glemme en leder, der hed »Dødspornografi«. Den handlede om et fænomen, der kaldes Hiroshimadag, hvor mennesker på årsdagen for atombomben over Hiroshima lægger sig ned i forvredne stillinger på torve rundt omkring i verdens storbyer for at vise solidaritet med bombens ofre og protestere mod atomvåben. Det brød hr. Schlemann sig bestemt ikke om.

Dernæst kastede jeg mig over læserbrevene for at se reaktionerne på sidste uges leder, som ofte endte med ordene, »...og hermed opsiges jeg mit abonnement, så det bringer I nok ikke i avisen.« Men det gjorde man.

Derefter bladede jeg om til 2. sektion, som hed *Kultur*, hvor man kunne divertere sig med de redaktionelle medarbejders reaktioner på chefredaktørens udgydelser.

Godt nok var der ikke sat direkte adressat på indlæggene, men den, der kunne huske de sidste ugers ledere, var aldrig i tvivl om, at mange medarbejdere var dybt uenige med chefredaktøren, og det havde de åbenbart lov til.

Man kunne måske tro, at hr. Schlemann skadede avisen ved på den måde at støde læserne fra sig, men mærkeligt nok viste det sig ved hans afgang, at oplaget var steget.

Vistnok kun en halv snes procent, men dog ganske godt gået i en tid, hvor de trykte medier generelt gik tilbage.

Se dengang var der liv i avisen, men så kom hr. Seidenfaden.

Det første, han gjorde, var at ansætte nogle professionelle

klummeskrivere med de »rigtige meninger«, som de fik lov til at fylde avisen med som en slags surrogat for rigtige læserbreve, medens antallet af rigtige læserbreve blev nedskåret til et minimum.

Dernæst blev der indført censur, så kun læserbreve med de rigtige holdninger blev bragt, bortset fra, at man en sjælden gang bragte et læserbrev med en »forkert mening«, der var så tåbeligt udformet, at enhver kunne se, at de var »forkerte«.

Til sidst blev det så grelt, at jeg efter mere end 25 år opsagde abonnementet. Ikke fordi jeg var uenig med hr. Seidenfaden, men fordi han ødelagde en god og spændende avis ved at gøre den til medie for sine egne frelste meninger.

Denne politik har han, så vidt jeg forstår, videreført på *Politiken*, og derfor kan det ikke undre, at denne avis har tabt oplagstal.

For en avis, der ikke giver plads for andre meninger end dem, chefredaktøren kan gøtere, vil altid virke mere hovlum og kedelig end en avis, hvor meningerne kan brydes frontalt.

beskrivelse af samme i formodet formildende retning. Opkaldt efter sanger Justin Timberlakes beklagende forklaring på sin medvirken til at blotte kvindelig dansepartners bryst under optræden på amerikansk live-TV.

Wardrobe malfunction kan virke potentielt konfliktskalerende, hvis

den bliver afsløret. Den oprindelige handlings moralske karakter er ikke afgørende. Hvis flere parter i fællesskab er ansvarlige for den oprindelige handling, vil ensidig brug af *wardrobe malfunction* om egen adfærd udgøre en skærpende omstændighed. Særligt hvis man derved medvirker til at intensivere

eventuelt krav mod medansvarlige. Senest er en *wardrobe malfunction* set udført af *Politiken*, der i undskyldning til 94.923 af profeten Muhammeds efterkommere hævder aldrig at have haft »til hensigt at genoptrykke Karikaturlægningen som udtryk for redaktionelle holdninger eller værdier, men ude-

STEJL FART

Af Christoffer Zieler

HVOR JEG DOG HADER DE LATTERLIGE NATIONALE TEST!

ELLER TESTS! ELLER, ARGH! SELV ORDET ER IRRITERENDE!

HVORFOR SKAL ALT I VORES SAMFUND AFGØRES AF, OM MAN HAR BESTÅET DEN ENE ELLER DEN ANDEN ÅNDSLØSE PRØVE I PØLSEFABRIKKEN? HELE UDDANNELSESSYSTEMET ER SÅDAN! OG ARBEJDSMARKEDET! FOLK FÅR LØNFORHØJELSE, HVIS DE HAR VÆRET PÅ KURSUS, OGSÅ SELV OM DE ER TOTALE IDIOTER. HVORFOR TALER VI IKKE BARE LIDT MED HINANDEN!?

MEN DU GIDER JO ALDRIG TALE MED NOGEN. DU SIGER ALTID, DE SKAL SENDE DIG EN MAIL.

JA! FOR SÅ KAN MAN SE, OM DE KAN SÆTTE KOMMAER. ET FEJLPLACERET KOMMA SIGER MERE END TUSIND ORD!

lukkende som led i avisens nyhedsdækning«. (d. 26. februar 2010)

I den oprindelige leder, der ledersagede genoptrykningen, skrev *Politiken* derimod følgende: »Uanset at *Jyllands-Posten* i sin tid brugte ytringsfriheden både uklogt og med skadelige konsekvenser til følge, har avisen krav på ubetinget solidaritet, når den trues med terror. Det har der aldrig hersket nogen tvivl om, netop fordi det er kernen i ytringsfriheden, at det ikke er ud-sagnet, man forsvarer, men retten til at ytre det. Det er også derfor, at *Politiken* i dag - ligesom flere gange tidligere - trykker tegninger, selv om vi på intet tidspunkt har sympatiseret med *Jyllands-Postens* provokation.« (d. 13. februar 2008)

At genoptrykke tegningerne fordi *Jyllands-Posten* har »krav på ubetinget solidaritet«, var altså uomtvisteligt et »udtryk for redaktionelle holdninger eller værdier«, og ikke »udelukkende som led i avisens nyhedsdækning«. Til sammenligning havde *Jyllands-Posten* anstændighed til at fastholde, at der lå principper bag, da man ved en tidligere lejlighed tilsvarende undskyldte for at have trykt de pågældende tegninger. Dette til trods for, at *Jyllands-Posten* på daværende tidspunkt var udsat for et usammenligneligt og meget voldsomere pres.

Slavehandel

Ellen Pedersen
Falkøvej 5 st th
2400 København nv

I *Weekendavisens* artikel fra fredag den 5. marts om De dansk-vestindiske Øer står der, at Danmark var det første land til at frigive slaverne. Dette er desværre ikke korrekt. Danmark var det første land, der forbrød slavehandelen.

Denne lov blev givet i 1792, og slavehandel skulle så være forbudt fra 1803. Plantagejerne havde så 10 år til at få købt de slaver, de havde brug for. Kvindelige slaver kom i høj kurs, for de kunne jo føde nye slaver.

Den lov, der blev givet i slutningen af 1840'erne, gjorde, at alle nyfødte var frie, men deres forældre var slaver. Slaveriet skulle først ophæves 12 år senere, men der kom et oprør og en Peter von Scholten på tværs, og slaverne blev frigivet på trods af kongens ordre. Da havde englænderne for længst ophævet slaveriet.

Engelsk helst

Frans Jacobsen
Almevej 16
2900 Hellerup
Medlem af Modersmålselskabet

FIEMT skal det være, engelsk helst! Gennem tidene er mange fremmede ord blevet optaget i det danske sprog, især hvis man har svært ved at finde et tilsvarende ord på dansk. *Weekendavisen* er et godt eksempel. Der dannes også fortsat nye danske ord, men det er, som om brugen af engelske betegnelser er ved at tage fuldstændig overhånd, og blandt de ansvarlige er blandt andre journalister og andre personer, der skriver.

Således i den i øvrigt udmærkede gennemgang *Weekendavisen* nr. 08 havde af maden på seks forskellige museer. Man taler således om gæsternes krav om *entertainment*. Hvorfor ikke bruge ordet underholdning.

Udstillingens sensoriske *overload* (oversat fra dansk overlæs) kunne godt have betegnelsen overflod. Mad på tallerkenen behøver ikke at *matche* kunsten på væggen. Hvad med at passe til? Hvad angår kaffen, er der gået rigelig *storytelling* i denne. Hvad bare med ordet fortælling? Kagerne er ikke hjemmelavede, men *outsourced*. Hvad med »er lavet ude eller kommer udefra»? *Wow* udtrykker man, når maden smager godt. Hvad med Ah? Kartofflerne er *coated* med en slags creme. Hvad med overhældt eller vendt i? Kvædekomponent er et *hit*. Hvad med pletsjud. Menuen har en historisk *flavour*. Hvad med et godt, beskrivende ord som duft? Restauranten forsøger at *brande* sig selv. Hvad er der i vejen med ordet markedsføre? Kartofflerne er *crowdpleasende* søbet ind i ... undskyld, men hvad betyder det? Til slut taler man om museets *brand*.

Heldigvis er museerne ikke brændt ned endnu, men den tankefulde omgang med og behandling af det danske sprog er godt på vej til at ødelægge det kæreste, vi ejer, nemlig vort modersmål. Holberg gjorde opmærksom herpå for mere end 250 år siden. H.C. Ørsted, vor store fysiker, opfandt ord som ilt og brint, gnidning og ildsjæl.